NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13122

GIGANT

K. Piskunov

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

ק. פּיסקונאָוו

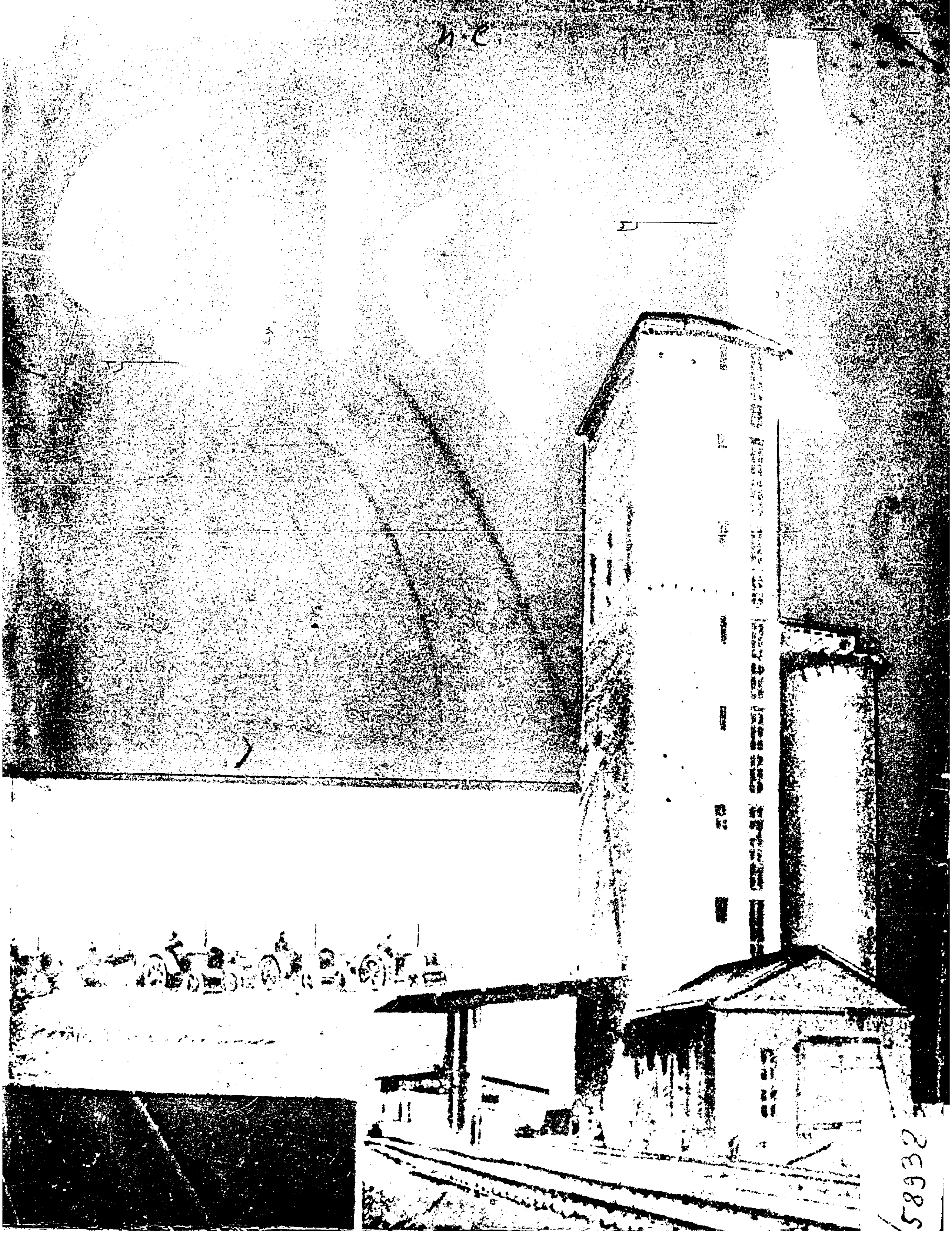

58932

ק. פּיסקונאָוו

גיגאַנט

יידיש—מ. ליבערמאַן

צענטרפאַרלאַג — 1931
מאָסקווע — כאַרקאָוו — מינסק
ווײַסרוסישע אָפּטײלונג

דרוקערײַ א. ג. סטאלין

באשט. 314. טיראזש 4000.

גלאװליטבעל 521.

הוילע.

ניטבאזעצטע

זײַנען געווען די סאלסקער סטעפּעס.

אף הונדערטער קילאָמעטער

— ניט קײן וואסער,

ניט קײן וווינונג.

זעלטן ווען ס'האָט זיך געלאָזט הערן אין דעם סטעפּ א מענטשלעך קאָל. סײַדן עס פאָרט ווער דורך, צי דער פאָסטעך טרײַבט דורך די טשערעדע. און ווידער—שטיל.

די ערד אין סטעפּ איז געווען ווילד, ניט געאקערט, רויערד. דוירעסלאַנג איז זי געלעגן פאַרוואָרפן און וויסט. מענטשן האָבן אף איר גאָרניט געזייט. עס איז נאָר געוואַקסן אין סטעפּ אײנע גראָז און טרוקענער קאָויל.

איצטער אָבער

איז דעם סאלסקער סטעפּ ניט צו דערקאָנען.

עס האָט זיך צעשפּרייט איבער אים דער

סאָווירט „גיגאנט"—

א סאָוועטישע קערנער־פאבריק. הונדערט דרײַסיק טויזנט העקטאר ערד פאַרנעמט דער סאָווירט.

מענטשן האָבן אופגעאַקערט די ערד. מע האָט פאַרזייט ווייץ, האָבער, גערשטן.

ווי אַזוי איז עס געשען?

זומער 1928 יאָר זײַנען אין די סאלסקער סטעפּעס געקומען צו פאָרן געלערנטע—דערגיין, צי איז גוט די ערד, צי קאָן מען אף איר בויען דעם גיגאנט.

די ערד האָט זיך ארויסגעוויזן פאַר א גוטער. אײן זאך איז נאָר שלעכט: עס בלאָזט אין די סאלסקער סטעפּעס א הייסער, טרוקענער ווינט, פאַרברענט דעם פּאָנעם, פאַטערט אוועק די געוויקסן. פון אַזיע. דורכן קאַספּישן יאַם, גייט דער ווינט, און רופן רופט מען אים—טרוקנווינט.

— ניט קיין גלײַכע זאַך האָט איר פאַרטראַכט,—האָט געזאָגט צו די געלערנטע דער אלטער פאַסטעך.—דער טרוקנווינט וועט אוועקפאַטערן די טוועס. מע טאָר דאָ קיין ווירטשאַפט ניט בויען.

האָבן באַטראַכט די זאַך די געלערנטע און באַשלאָסן, אַז דעם גיגאַנט פונדעסטוועגן קען מען יע בויען.

— נישקאָשע, — האָט געזאָגט אין מאָסקווע קאַלינין, — ס'איז ניט שרעקלעך.

מיר וועלן בײַקומען סײַ די ערד סײַ דעם ווינט.

אפדערוף זײַנען מיר דאָך באָלשעוויקעס.

צווישן ראָסטאָוו און סאלסק שטייט אַ סטאַנציע צעלינא. לעבעדיק איז געוואָרן אף דער סטאַנציע.

צוגן האָבן געבראַכט צופירן מאַסן מענטשן, אינזשענערן, אַגראָנאָמען, מעכאַניקער. נאָך וואָס זײַנען עס געקומען צו פאָרן די מענטשן אָף דער קליינער סטעפּישער סטאַנציע?

זיי זײַנען געקומען בויען דעם סאָווירט גיגאַנט.

עס האָט זיי ארויסגעגעבן די סאָוועטן־רעגירונג אפן ערשטן יאָר אַן אופגאַבע — אופאַקערן און פארזייען זעכציק טויזנט העקטאר ערד.

די מענטשן זײַנען געקומען צו פֿאָרן ניט אַליין. געבראַכט מיט זיך מאַשינעס. הונדערטער אַקערס, בראָנעס, פּאַרזייערס האָט מען אויסגעלאָדן אין דעם סאָוויִרט. פֿון אַלע זײַטן האָבן זיי די סטאַנציע באַלאַגערט.

פֿון נאָוואָראָסייסקער פּאָרט זײַנען אָנגעקומען אין „גיגאַנט" צוגן מיט טראַקטערס.

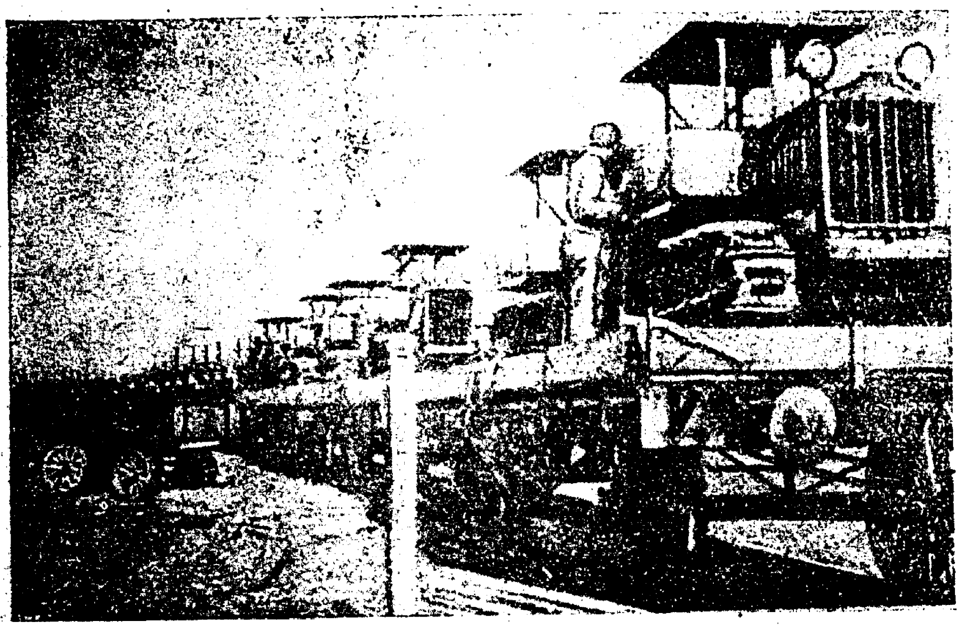

אַף דער סטאַנציע פּײַפֿן די לאָקאָמאָטיוון, סקריפּען די וועגעלעך: מע לאָדט אויס טראַקטערס און אַנדערע לאַנדווירטשאַפֿטלעכע מאַשינעס.

אין סטעפּ—

וואַרשטאַטן, דער זאַמל־צעך. שלאָסערס, אונטערהעלפֿערס, מאָטאָריסטן, שטעלן צונויף די מאַשינעס, באַקוקן די טראַקטערס. עס קלאַפּן האַמערלעך, עס סאָפּען די בלאָז־זעק. דער גראָז איז שוואַרץ געוואָרן פֿון מאַשין־אײל.

אין סטעפּ—

א שול: מע לערנט די באַטראַקעס און די פּויערים באַגיין זיך מיט די טראַקטערס.

צום ערשטן אופֿאַקערן דאַרף מען 600 טראַקטעריסטן!

לייגט מען דורך אין דעם סטעפּ נײַע וועגן, מע וועלגערט אין די אלטע.

די גאַנצע ערד אין „גיגאַנט" האָט מען צעקלאַפּט אַף דרײַהונדערט כאַלאַקים.

אינגיכן וועט זיך אָנהייבן דער מאַרש אַפֿן סטעפּ.

אַרום דער סטאַנציע איז באַלד אויסגעוואַקסן אַ שטעטל. ביזוואַנען מע האָט געבויט פעסטע הײַזער, האָבן די אַרבעטער געוווינט אין בײַדלעך. אפילע זיך אויסטריקענען נאָך אַ רעגן איז אויך ניטאָ ווו.

— בישסאָשע!—האָבן זיך געטראַכט די אַרבעטער. — לאָמיר נאָר בײַקומען דעם סטעפּ!

עס צעקלינגען זיך די טעלעפאָנען, עס צעטראָגן זיך די אויטאָמאָבילן. אין אַלע עקן פון סאָווירט פליען פאַראָרדענונגען פון שטאַב.

אויסבויען אין אַ סטעפּ אַ סאָווירט—אַף דעם דאַרף מען האָבן אַ גוטן שטאַב.

אַלץ צו באַטראַכטן, אַלץ אויסצורעכענען.

די מענטשן וועלן זיך דורכלעבן אין די בײַדלעך, זיך באַגײַן דערווײַלע אָן דירעס. אָבער אין וואַרשטאַטן אָן עלעקטרע— איז קײן אַרבעט ניט. וועסט דאָך ניט לאָזן מאַשינעס און זריע אונטערן רעגן און שטויב. אַלץ דאַרף זײַן גרייט באַצײַטנס—אי די עלעקטרעסטאַנציע, אי די שפּײַכלערס, אי די סקלאַדן.

אין צוואַנציק קילאָמעטער פון צעלינאַ, אַף דער סטאַנציע טרובעצקאיא, האָט מען אויפגעשטעלט די הויפּט־באַזע פון „גיגאַנט“. פון ציגל און צעמענט זײַנען אויסגעוואַקסן צוזאַמענוווינונגען, אַ שול, אַ שפּיטאָל, אַ גאָרקיך.

פאַר די טראַקטערס האָט מען אַף דער סטאַנציע טרובעצקאיאַ אויסגעבויט אַכט ציגלנע גאַראַזשן.

ס'איז אָנגעקומען דער ערשטער טאָג פון אקערן.

אין דעם טאָג זײַנען אוועקגעפלויגן טעלעגראַמעס אין אַלע צײַטונגען:

— הער, מאָסקווע,

הער, לעניגראַד,

סעוואַסטאָפּאָל,

כאַרקעוו,

מינסק!

הײַנט גייען די טראַקטערס פון „גיגאַנט" אין פעלד ארויס. הײַנט הייבט זיך אָן א שלאַכט פאַר ערד!

באַגינען האָט דער שטאַב אָפּגעגעבן אַ באַפעל:

— דריי אָן די מאָטאָרן!

דרײַהונדערט טראַקטערס מיט אַקערײַזנס און בראָנעס האָבן זיך צוגעגרייט צום מאַרש. די טראַקטאָריסטן האָבן זיך אײַנגעזעצט אַף די ערטער.

— געגאַנגען!—האָט זיך געלאָזט הערן דער צווייטער סיגנאַל. און די טראַקטער־קאָלאָנע האָט זיך א ריר געטאָן. דער שלאַכט האָט זיך אָנגעהויבן.

אין דיזעלביקע סאלסקער סטעפּעס איז אויפגעקומען בודיאָנעס רײַטער־ארמיי. זי האָט געטראָטן מיט די טלאָען דעם סטעפּ, זיך געשלאָגן מיט די קאזאקן פאַר די סאָוועטן. גוט געדענקט עס נאָך א בודיאָנאָווקע — אַ טראַקטאָריסטקע, זי אליין האָט דאָך מיט דער פאַרשײַטער (?) רײַטער־אַרמיי דעם סטעפּ אויסגעקעמפט בא די ווײַסע. ביט איינמאָל איז זי אַדורכגעגאַנגען דעם סטעפּ פון עק ביז עק. און איצט דאַרף מען אים ווידער דורכטרעטן. ווי פריער האָט זי אָנגעפירט מיטן פערד, אזוי פירט זי איצט אָן מיטן טראַקטער.

אין גיגאַנט זײַנען פאַראַן אַסאַך געוועזענע בודיאָנאָווצעס.

העקטאַר נאָך העקטאַר האָבן אויפגעריסן די פיר־רייענדיקע אַקערײַזנס דעם סטעפּ'ס רויערד. און דאָרטן, ווו די קאָלאָנע פלעגט נאָר אַדורכגיין, פלעגט שוין בלײַבן אַ ברייטער פּאַס צעאַקערטע ערד.

דער טראַקטער האָט איבערגעקערט דעם סטעפּ מיטן שוואַרצערד אַרויף.

ווּ איז אַהינגעקומען דער קאָוויל, גראָז, ווילדגראָז?

ניטאָ זיי.

די שאַרפע אײַזנס פון די אַקערס האָבן פאַרוואַלגערט דעם גראָז מיט א דיקן שיכט ערד. ס׳איז איצט געוואָרן דער סטעפּ איין גוואַלדיק — גרויסער שוואַרצער פעלד. דעם בעסטן ווייץ. האָט מען זיך געקליבן פאַרזייען אף דער סאַלסקער שוואַרצערד אָבער דער סטעפּ האָט זיך ניט געוואָלט אונטערגעבן.

שווערע שיכטן ערד האָבן אַרומגעקלעפּט די רעדער פון דעם טראַקטער.

אָן קוימענס, אָן קאָרפּוסן האָט געאַרבעט די קערנער־פאַבריק. און וואָסערע קאָרפּוסן וועסטו זי אײַנצאַמען? אָף צענדליקער קילאָמעטער זײַנען צעוואָרפן די אָפּשטעל־פּונקטן פאַר די בריגאַדעס.

אָף די אָפּשטעל־פּונקטן—בײַדלעך, הײַזער אָף רעדער, באַוועגלעכע קיכן.

יעדער בריגאַדע האָט איר קעכן.

ווען עס גײט אין פעלד די ארבעט, קאָכט זיך אין קיך וואַרמעס. עס ווילן זיך די ארבעטער א שאָט־טאָן,—און די קעכן וועט האָבן אַ היפּש ביסל אַרבעט.

— נעם אוף געסט, זײַ מעכאַבעד מיט קאשע!—שרײַען צו איר פונווײַטן די אַרבעטער.

מע וואַשט די הענט. מע גײט באַקומען דעם מיטעק.

פאַרן קורצן איבעררײַס דאַרף מען באַווײַזן אי אָפּעסן, אי אַ צײַטונג איבערלייענען. מע קען נאָך אויך אין דאַמקעס אַ שפּיל טאָן. און ווען עס זיצט זיך ניט אײַן אף אן אָרט, יענע טאַנצן.

נאָר אָט האָט זיך דער איבעררײַס פאַרענדיקט. ווידער ברויזן די פעלדער פון גיגאַנט.

ווי נאָר עס האָט זיך אָנגעהייבן די אַרבעט אין גיגאַנט, אזוי זײַנען געקומען צו פאָרן געסט מיט א קינאָ־אַפּאַראַט.

זײַנען אַרויסגעפֿאָרן די אַרבעטער פֿאַרטאָג אין פֿעלד צו דער אַרבעט. זע, וואָס איז דאָס אַזױנס? עס שטײט אַ טורעם, אַפֿן טורעם—מענטשן. מע האָט אַוועקגעשטעלט אַן אַפּאַראַט אויף דרײַ פֿיס, פֿאַרשטעלט זיך פֿון דער זון מיט אַ שירעם.

— אײַ, איר אונטערן שירעם! וואָס טוט איר דאָרטן?

— מיר, פּונקט ווי איר, מיר אַרבעטן,—האָבן געענטפֿערט די קינאָ־אָפּעראַטאָרן,—אַ בילד נעמען מיר אַרונטער.

און עמעס טאַקע. איצטער קענען מיר שוין זען אין קינאָ, ווי גוט זײ האָבן געאַרבעט און ווי גוט עס אַרבעט דער סאָװירט.

דער בילד הייסט טאַקע—„גיגאַנט".

לעבן פֿאַטשעט איז שטענדיק אַן אוילעם. דערהויפּט נאָך דער אַרבעט. דאָ באַקומט מ׳[illegible]ן בריוו, מע שרײַבט אַליין בריוו. אין די בריוו דערציילן די [illegible]בעטער פֿון זייער לעבן אין „גיגאַנט". נאָך גאָר ניט לאַנג זײַנען אַסאַך פֿון זיי געווען ניטגראַמעטנע באַטראַקעס. איצט זײַנען זיי געוואָרן טראַקטעריסטן, האָבן זיך אויסגעלערנט לייענען, שרײַבן, האַלטן רעדעס.

> „מיר, די טראַקטעריסטן, באַטראַקעס פֿון דער פֿינפֿטער בריגאַדע, ניט געקוקט אויף דעם, וואָס מיר זײַנען דורך נאָר קורצטערמיניקע קורסן, האָבן מיר זיך פֿונדעסטוועגן אויסגעלערנט אָנצופֿירן מיט טראַקטערס און, אַרבעטנדיק אויף זיי, סטאַרען מיר זיך פֿאַרפֿעסטיקן דעם סאָווירט. מיר ראָטן אונדזערע אַלטע פֿאָטערס צו קומען צו פֿאָרן אין אונדזערע בריגאַדעס און אַ קוק טאָן, ווי מיר אַרבעטן".

דער סאָווירט האָט אַן אײגענע צײַטונג — „גיגאַנט". אין דערדאָזיקער צײַטונג קאָן מען לייענען וועגן אַלץ, וואָס עס טוט זיך אין סאָווירט. אַלע אַרבעטער לייענען די צײַטונג, שרײַבן אין איר נאָטיצן.

ווי אַזוי דערגייט מען וועגן דער אַרבעט פֿון אַנדערע בריגאַדעס? דורך דער צײַטונג איז דאָס גרינג. אויך אַסאַך פֿאָרשלאָגן דרוקט מען אין צײַטונג: ווי אַזוי שפּאָרעוודיקער אויסברענגען ברענמאַטעריאַל, ווי אַזוי בעסער אָפּהיטן די מאַשינעס, ווי אַזוי פֿאַרבעסערן דאָס עסן.

ГИГАНТ

Орган газеты „Сельхозстройрабочий"

совхоза „Гигант"

№ 9 (59)

По-большевистски упорно беритесь за выполнение производственных заданий

Надо действительно перестроиться

Все силы на сбор семфонда

Пример классовой бдительности

Из приказа № 51

די רעדאַק־
ציע פון דער צײַ־
טונג איז א וואַ־
גאָן אף רעדער.
די אַרבעט אין
„גיגאַנט" איז
א שלאָגלערישע.

א גיכע, און די רעדאַקציע איז א באַוועגלעכע. זי פאָרט ארום איבער די בריגאַדעס, זאמלט נאַטיצן, טיילט פאַנאַנדער די צייטונג.

אויב דו זעסט מיטיקצייט אַרבעטער מיט דער צייטונג,— הייסט עס, אז דאָ איז שוין געווען די רעדאַקציע און פאַנאַנדערגעטיילט אַ פרישן נומער.

די אַרבעטער פון גיגאנט פאַרמעסטן זיך איינער מיטן צווייטן.

אין צייטונג איז אָפּגעדרוקט:

„איך, דער טראַקטאָריסט ניקאָלײַ נאַסענקאָ, רוף ארויס אין סאָציאַליסטישן געוועט אלע טראַקטאָריסטן. איך פאַרפליכט זיך פאָרזיכטיק צו באַגיין מיט דער מאשין, ניט פאַרשפּעטיקן צו דער אַרבעט. איך בעט דער צייטונג נאָכשפּירן נאָך מיר און נאָך דעם, וועמען איך רוף ארויס״.

און די צייטונג שפּירט נאָך, זי שרייבט,— ווער עס אַרבעט גוט, ווער עס שטייט אָפּ.

— שטאַרק דעקט זי!—ריידן וועגן איר די אַרבעטער.

האָט מען פאַרענדיקט אין גיגאַנט דאָס אַקערן,—האָט זיך אָנגעהייבן דער פאַרזיי. פאַרזייט האָט מען נאָר א זעקסטכײלעך פון גאַנצן שטעך. דעם הויפּט-פאַרזיי האָט מען אָפּגעלייגט אָף פרילינג.

מיט שניי און רעגן איז אָנגעקומען דער פרילינג. האָבן זיך פאַרטרויערט די ארבעטער.

— ווי זאָל מען זייען? די טראַקטערס וועלן פאַרזונקען ווערן אין בלאָטע, וועלן ניט ארויספירן.

פונדעסטוועגן האָט מען דעם פאַרזיי אָנגעהייבן. מע האָט זיך ניט אָפּגעשראָקן ניט ניט פאר קעלט, ניט פאַרן שניי. זעקס הונדערט טראַקטערס מיט זיי-מאַשינעס האָבן זיך א לאָז געטאָן אין פעלד אריין.

— ארבעטן צו צען שאָ,—אזוי האָבן באשלאָסן די ארבעטער.— מיר וועלן ניט אוועקוואַרפן דעם רודער, ביז וואַנען מיר וועלן ניט פאַרזייען דעם גאַנצן פעלד!

און דעם פאַרזיי האָט מען טאַקע פאַרענדיקט אין צען טעג צייט.

די אויפגאַבע פון דער רעגירונג—אופאַקערן און פאַרזייען זעכציק טויזנט העקטאר ערד—האָט דער „גיגאַנט״

אויסגעפילט.

אַף דער נאָך ניט לאַנג ווילדער ערד האָבן זיך באַוויזן די ערשטע גרינסן. גוטע טוועס וועלן דאָ אויסוואַקסן.

און ווו איז דער טרוקנוויגט? און ווי וועט זײַן, אַז ער וועט פאַטערן דעם ווייץ?

אין סאָווירט האָט מען זיך גענומען אײַליק גרייטן צום גיכן אַראָפּנעמען די גערעטעניש.

האָט מען צונויפגעקליבן די גאַרבנבינדערס, דרעשמאַשינעס, קאָמבײַנען, מע האָט געבויט קערנער-שפּײַכלערס — אײַזן-בעטאָנענע עלעוואַטערס.

אין די עלעוואַטערס וועגט מען און מע סאָרטירט די קערנער; נאָכדעם שיט מען עס אין וואַגאָנעס. צו פיר וואַגאָנעס קערנער א שאָ לאָזט דורך דער עלעוואַטער.

אין „גיגאַנט” האָט מען אײַליק געבויט צוויי אַזעלכע עלעוואַטערס. א גאָרן נאָך א גאָרן האָט זיך אופגעהייבן איבערן סטעפּ.

מע האָט געדאַרפט באַוויַזן צום אַראָפּנעמען די גערעטעניש.

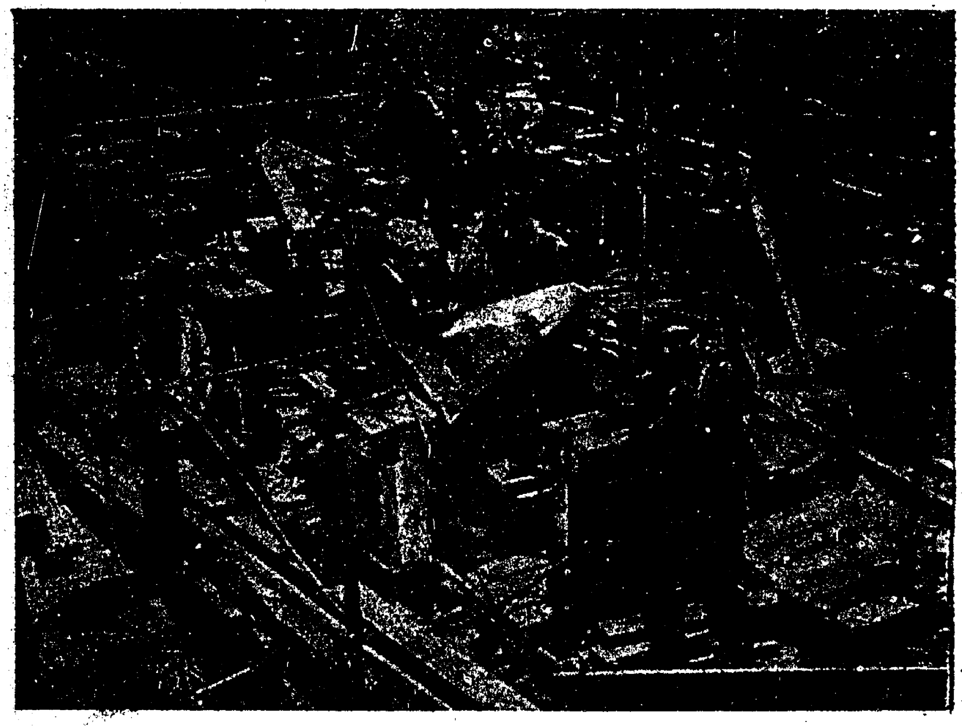

אָט שטייט דער עלעוואַטער פון „גיגאַנט”. ער האַלט פערציק מעטער די הייך, — ער איז העכער פון אן אכטגאָרנדיקן מויער. אזא עלעוואַטער נעמט אין זיך אַרײַן הונדערט צוואַנציק וואַגאָן קערנער.

ניט געפּאַטערט האָט דער טרוקנווינט די טוּוועס. ער האָט אָ בלאָז געטאָן איבערן סטעפּ, דורכגענומען אים מיט היץ, נאָר דער ווייך האָט אויסגעהאַלטן. די שווערע צייט איז אריבער. רויק האָבן זיך געצײַטיקט די טוּוועס פון „גיגאַנט״.

פיפונצוואַנציק קאָמבײַנען, הונדערט נײַנציק גאַרבנבינדערס, דרײַסיק דרעשמאַשינעס זײַנען גרייט געווען צום שניט. זעקס טויזנט אַרבעטער האָבן געוואָרט אפן באַפעל פון שטאַב.

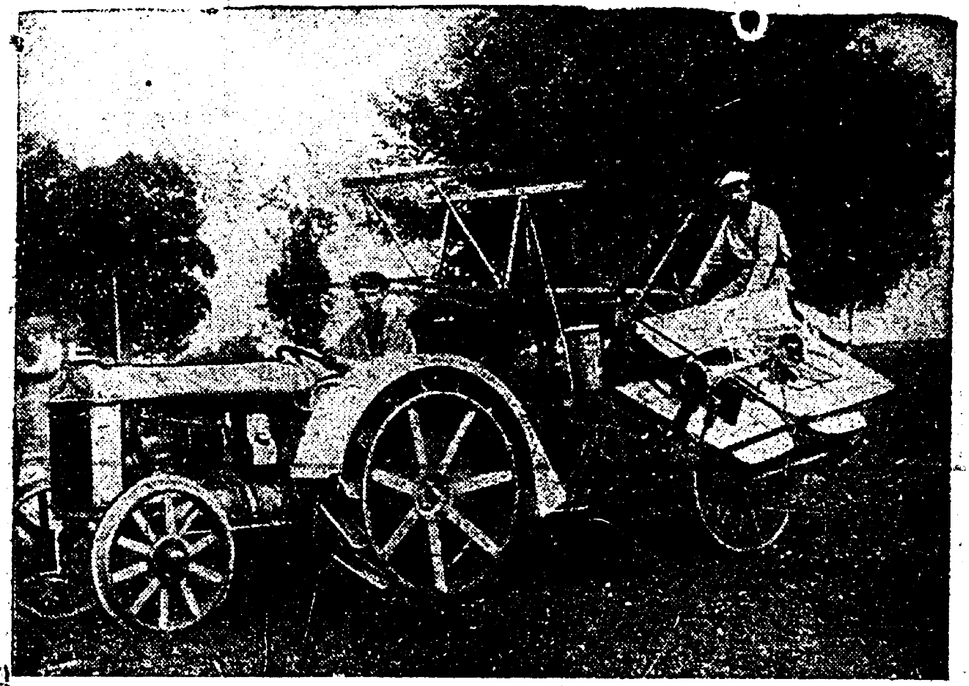

ענדלעך, דעם 10-טן יול 1929-יאָר, האָט מען דורך די טעלעפאָנען דערהערט א סיגנאַל:

אָנהייבן!

די ערשטע זײַנען אַרויס צו דער אַרבעט די קאָמבײַנען — דער שטאָלץ פון „גיגאַנט״.

אַ צוגעקייטלטער צום טראַקטער, טוט דער קאָמבײַן דריַי אַרבעטן מיטאמאָל: שנײַדט, דרעשט און ווייעט.

דער קאָמבײַן — דאָס איז די שיף פון די פעלדער; דער קאָמבײַניסט איז דער קאפּיטאַן. ער שטייט אפן בריקל און פירט אָן מיט דער מאַשין.

דער שנײַד־טײל פֿון קאָמבײַן שנײַדט אונטער די זאַנגען, די גראַבליעס װאַרפֿן זײ אונטער צום באַראַבאַן פֿון דער דרעשערקע. די קערנער שיטן זיך אין קעסטל. נאָר אָט איז דאָס קעסטל פֿול. עס קומט אַ לאַסט־אַװטאָמאָביל, נעמט צו די קערנער און פֿירט צום עלעװאַטאָר.

אַזאַ טװױע איז געראָטן אױף די פֿעלדער פֿון „גיגאַנט‟, האָט מען געדאַרפֿט די טװױע װאָס גיכער אַראָפּנעמען. דאָ טאָר מען ניט פֿאַרזאַמען—עס װעלן זיך אױסשיטן די זאַנגען, אַ שלעכטער װעטער װעט פֿאַטערן דעם ברױט.

נאָך אומרויִקער, װי אין די ערשטע טעג, האָט געאַרבעט דער שטאַב. מ׳איז ניט אָפּגעטראָטן פֿון טעלעפֿאָן. נאָכגעפֿרעגט װי גײט דער שניט.

האָבן די בריגאַדעס געענטפֿערט:

— אַלץ איז אין אָרדענונג. עס האָט זיך עפּעס צעבראָכן אין קאָמבײַן—האָט מען גלײַך פֿאַריכט!

— די אַרבעט גײט גוט. מיר װאַרטן אױף לאַסט־אױטאָמאָבילן. פֿאַרהאַלט ניט דאָס אָנלאָדן די קערנער.

אינײנעם מיט די קאָמבײַנען זײַנען אַרױס צום שניט פֿון װײַץ אױך די גאַרבנבינדערס.

האָבן זיך אַװעקגעלאָזן די גאַרבנבינדערס איבער די פֿעלדער פֿון „גיגאַנט‟.

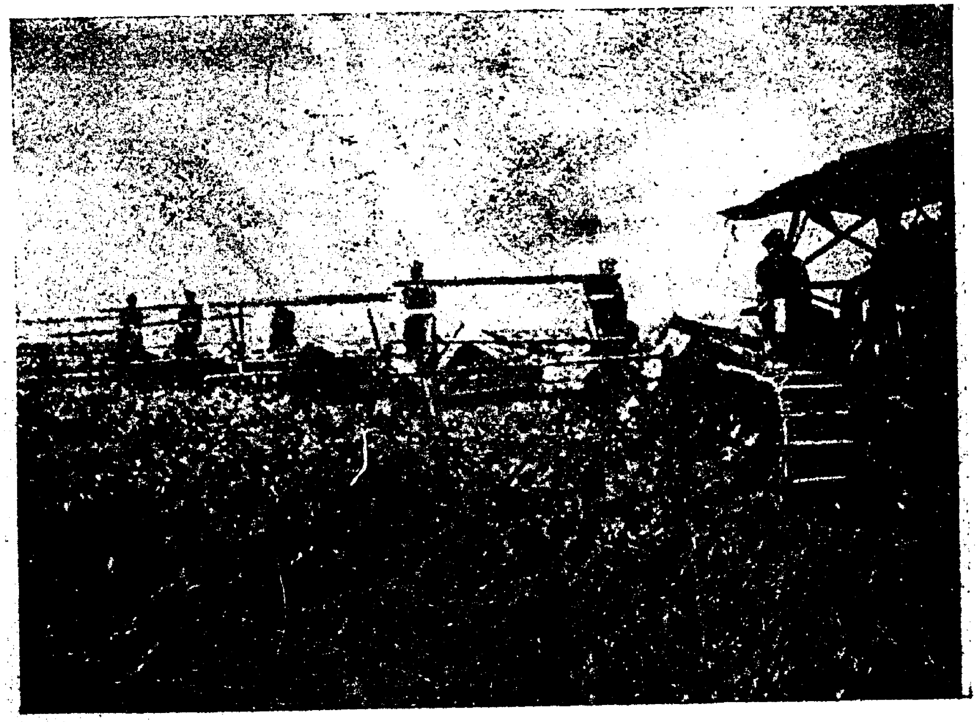

פלאַטערנדיק מיט די פליגלען פון די שנײַדערס, האָבן זיי זיך אַרײַנגעשניטן אין די צײַטיקע טוועס.

נאָר א גאַרבנבינדער איז ניט קיין קאָמבײַן.

ער שנײַדט נאָר די טווע און בינדט זי. דער טראַקטער פירט די טווע איבערן פעלד, און נאָך אים לייגן זיך סנאָפּעס. הינטער דער מאשין גייען אַרבעטער־גאַרבנטרעגער. זיי לייגן צונויף די סנאָפּעס אין קופּעס. שטעלט זיך אָפּ בא די קופּעס דער גאַרבנפירער, נעמט צו די סנאָפּעס און פירט צו די דרעש־מאשינעס.

וואַרפסטו א בליק אפן פעלד — נעכטן נאָך האָבן זיך דאָ געצײַטיקט טוועס, און איצט — נאָר איין בארשט פון זאַנגען־רעשטן.

און ס'זעט זיך ווידער די שווארצע ערד — שוואַרצערד.

די אַרבעט, וואָס עס האָבן אָנגעהייבן די גאַרבנבינדערס, זעצן פאָר די דרעשמאשינעס. דרײַסיק מעכטיקע דרעשמאשינעס האָבן אויסגעדראָשן די ערשטע גערעטעניש פון „גיגאַנט”.

די גאַרבנפירערס האָבן צוגעפירט צו זיי טויזנטער סנאָפּעס.

נאָר בא דער מאשין געגעצט מען ניט: דערלאַנג די סנאָפּעס, נעם צו די קערנער!

אין א טאָג צײַט גיט ארויס אַ דרעשמאַשין פינפהונדערט צענטנער רײנע קערנער. אַ באַרג זעק וואקסט אויס אַרום איר בײַם דער .אַרבעט.

גוט אַרבעטן באַ די דרעשמאַשינעס די שלאָג־בריגאַדעס. אָבער בעסער פון אלעמען אַרבעטן די קאָמיוגיסטן.

די קאָמיוגישע בריגאַדע—אפן ערשטן אָרט.

שוין דעם ערשטן יאָר האָט דער „גיגאַנט” געגעבן אונדזער לאַנד זעקסהונדערט טויזנט צענטנער קערנער.

אָט זײַנען די סאָרטן ווייץ, וואָס מע האָט אופגעזאמלט פון זײַנע פעלדער: מעליאַנאָפוס, אוקראינקע, אלבידום.

אין דער לאַבאָראטאָריע פון סאָווירט בעמט מען ווייץ קערנערוויַז, מע וועגט אָפ, מע באַשטימט די קוואַליטעט. גוטע קערנער.

— ערשטער סאָרט! —

זאָגט מען אין דער לאַבאָראַטאָריע.

יעדער טאָג גייען אָפ פון דער סטאנציע צוגן מיט טווּע.

אף קיין איין מינוט שטעלט זיך ניט אָפ די אָנלאָדונג.

פון דעם עלעוואַטער פליסן די קערנער דירעקט אין די וואַגאָנעס אַרײַן. עטלעכע מינוט—און דער וואַגאָן איז פול.

און פון די שפײַכלערס פירן טראַקטער-צוגן זעק מיט ווייץ צו דער סטאנציע.

פון דער פלאַטפאָרמע — אַפן צוג און ווײַטער אין די ראַיאָנען, ווו עס געראָט ווייניק טווּע.

ווי נאָר עס רירט זיך דער צוג, אזוי צעטראָגט זיך ווײַט־ווײַט דער פײַף פון לאָקאָמאָטיוו.

— נאָך איינער איז אָפגעגאַנגען,—זאָגן די ארבעטער אין פעלד.

אונדזער לאנד גרויסט זיך מיט די בויער פון „גיגאנט”. די מאַשינעס האָבן אופגעטאָן אַ גרויסע זאַך—א ווילדן סטעפ פאַר־וואַנדלט אין א פרוכטבאַרן פעלד.

נאָר מיט דער מאשין האָט אָנגעפירט דער מענטש.

די אַרבעטער פון גיגאַנט האָבן באוויזן, ווי אַזוי מע דאַרף אַרבעטן און זיגן.

מיט די הענט פון זעקס טויזנט אַרבעטער איז געשאפן געוואָרן די גרעסטע קערנער-פאַבריק אין דער וועלט.

אין די ערשטע רייען בויערס פון „גיגאַנט”—פינפהונדערט קאָמוניסטן און קאָמיוגיסטן.

אונטער זייער אָנפירונג אנטוויקלט זיך און שטאַרקט זיך דער באָלשעוויסטישער סאָווירט. —

אסאך מענטשן קומען צו פאָרן א קוק טאָן, ווי אזוי עס אַרבעט דער גיגאַנט. מע קומט אפילע פון אנדערע לענדער. עס איז געקומען צופאָרן אין „גיגאַנט” דער אַמעריקאַנער גע־לערנטער, פראָפעסאָר ווילסאָן, האָט ער אַלץ באקוקט און געזאָגט:

— אזא ארבעט האָט נאָך די וועלט ניט געזען.

אָפטע געסט זײַנען די פויערים פון נאָענטע און ווײַטע דער־פער.

דער סאָווירט האלט שעפטום איבער אסאך קאָלווירטן. ער העלפט זיי מיט מאשינעס און מיט ארבעט־קראפט. די אַרבע־טער פון „גיגאַנט” בויען ניט נאָר זייער אייגענעם סאָווירט,—זיי לערנען אויך אַנדערע ווי בעסער צו באַארבעטן די ערד.

פאָרן זיי אין אורלויב אין זייערע היימישע דערפער,—העלפן בויען קאָלעקטיוועווירטשאפטן.

אין „גיגאַנט” האָט מען געפײַערט דעם יאָנטעוו פון גערעטע־ניש. טויזנטער פויערים און ארבעטער האָבן זיך צונויפגעזאמלט צום יאָנטעוו. צווישן די געסט איז אויך געווען דער שרײַבער מאקסים גאָרקי. ער האָט באַגריסט די גיגאנטאָווצעס מיטן זיג.

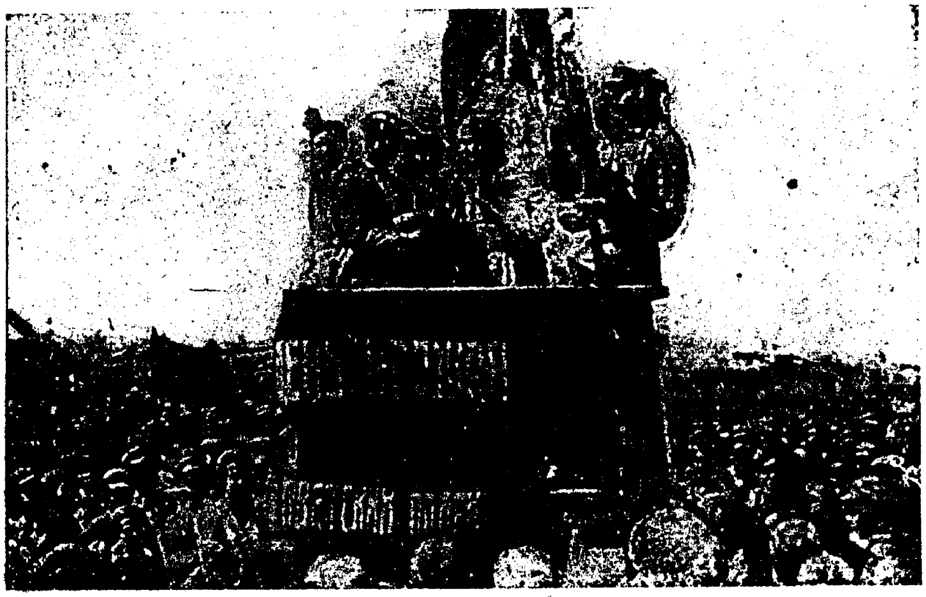

אַלעמען. ווער עס האָט זיך נאָר אויסגעצייכנט אין סאָציאַליס־טישן געוועט, האָט מען געטיילט מאַטאָנעס.

נאָר די בעסטע מאַטאָנע האָט געקראָגן דער „גיגאַנט” אליין: טויזנטער אַרבעטער און אַרבעטנדיקע האָבן אים צוגעשיקט זייער באַגריסונג.

דאָסדאָזיקע ביכל האָט מען נאָך געזעצט אין דרוקערײַ, ווען ס'איז אָנגעקומען פון „גיגאַנט” א טעלעגראַמע:

„דער פרילינג־פּאַרזיי פון 1930 יאָר איז אינגאַנצן אויסגע־פּילט. פאַרזייט זיבעציק פיר טויזנט העקטאַר. מיר טרעטן ארויס צוהילף די אונטערשעפּישע קאָלווירטן”.

מיכאַיל איוואַנאָוויטש קאַלינין איז געווען גערעכט:

באָלשעוויקעס האָבן באַזיגט אי דעם ווינט, אי די ערד.

ЦАНА 25 кап.

Х. 2. о

.פרייז 25 ק

ГИГАНТ

ГІГАНТ